

[Ministeren for offentlige arbejder.]

dag, at der med hensyn til vejfundsager er tale om beskæftigelsesforanstaltninger. Det er ikke sådan, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen gerne vil fremstille det, at man nu prøver i vejfundsager også at tage beskæftigelsesmæssige hensyn. Sådan har det altid været. Da det ærede medlem hr. Poul Sørensen var arbejds- og socialminister og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) trafikminister, tog man disse beskæftigelsesmæssige hensyn ved vejfundsager under ministeriet for offentlige arbejder. Det er det ærede medlem hr. Poul Sørensen vist for øvrigt slet ikke helt ukendt med. Jeg tror, at hvis det ærede medlem vil prøve at granske i sin hukommelse, vil han opdage, at han engang har henstillet til den daværende trafikminister ikke at bruge de ultramoderne maskiner ved vejfundsarbejder, ikke at bruge de moderne bulldozere, fordi der kunne skabes mere beskæftigelse, hvis han undlod dette. Jeg tror, at det ærede medlem, hvis han gransker sin hukommelse, vil finde frem til, at han har skrevet noget sådant engang. Der er altså efter min opfattelse slet ikke nogen grund til at lave det store postyr.

Når man gerne vil høre lidt om de økonomiske virkninger af det, der er iværksat her, kan jeg sige, at det omtalte jeg i min redegørelse, måske ikke direkte, men indirekte. Jeg sagde, at vi i år arbejdede med et budget på 90 mill. kr. Hvis vi som vejdirektoratet regner med, at det gennemsnitlig betyder en fordyrelse på 5-6 pct., vil det sige, at der ved samtlige disse vejfundsarbejder, vil være tale om en fordyrelse på omkring 5 mill. kr. Hvis vi omvendt ser på, hvor meget understøttelse vi sparer ved, at 600 helårsarbejdere ikke skal have arbejdsløshedsunderstøttelse eller socialunderstøttelse, sparer vi ca. 2 $\frac{1}{2}$ -3 mill. kr., som samfundet altså ikke skal udbetale i understøttelse. D. v. s. at vi for 2 mill. kr. skaber beskæftigelse til 600 arbejdere. Jeg synes, at hvis man ellers bedømmer, hvad det koster at sætte beskæftigelsesarbejder i gang, og det

ved det ærede medlem hr. Poul Sørensen, så er det, der her er sat i gang, det billigste beskæftigelsesarbejde, der nogen sinde er præsteret. Det er jo sådan — og det var sådan, da det ærede medlem hr. Poul Sørensen var arbejds- og socialminister — at man ved beskæftigelsesarbejder under arbejdsministeriet sætter maskinerne ud af kraft; jeg ved godt, at man anvender dem visse steder, men i det store og hele sætter man dem ud af kraft, for ellers kan man ikke få de penge til kommunerne, som de skal have i kraft af de bestemmelser, der eksisterer i denne lovgivning.

Her er altså ikke tale om at indføre noget virkelig nyt. Måske er man gået lidt videre end tidligere, men i virkeligheden har det altid været sådan, at vejfundsarbejderne også blev betragtet som beskæftigelsesarbejder.

Jeg siger imidlertid: all right, vil man ændre ved det, lad os så snakke om det! Det er klart, at det ikke er rationelt at udføre vejfundsarbejder på den måde, at man for det første skal have anvist arbejdsløse fra de offentlige arbejdsanvisningskontorer, at man dernæst skal forpligte sig til ikke at udføre noget arbejde, hvorved der kan være overarbejde, at man ikke må udføre arbejdet på tidspunkter, hvor der er mulighed for at beskæftige arbejdskraften andre steder, at man altså skal stoppe beskæftigelsen, hvis folk kan komme i arbejde f. eks. ved landbruget, eller hvor man nu kalder på dem. Det rationelle ville være, at man lod de entreprenører, som skulle have arbejdet, sætte deres arbejdshold til det, således som det sker i smedeb Branchen eller med rørlæggerne, at de lod deres opøvede folk, der er opdraget i den branche, drage fra sted til sted. Det var det rationelle, men det er ikke det beskæftigelsesmæssigt rigtige. Derfor har man også under tidligere regeringer bragt det beskæftigelsesmæssige hensyn ind i vejfundsagerne. Der er altså ingen grund til at stille det op, som om vi vil skrue udviklingen tilbage. Vi fortsætter den linje, som